

LIÊN HIỆP CÁC HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT VIỆT NAM
HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT CÁC DÂN TỘC THIỂU SỐ VIỆT NAM

NGÔ BÁ HÒA

CÁNH ĐỒNG CỔ ÚA

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

LIÊN HIỆP CÁC HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT VIỆT NAM
HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT CÁC DÂN TỘC THIỂU SỐ VIỆT NAM

NGÔ BÁ HÒA

CÁNH ĐỒNG CỎ ÚA

Tập thơ

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

**ĐỀ ÁN BẢO TỒN, PHÁT HUY GIÁ TRỊ
TÁC PHẨM VĂN HỌC, NGHỆ THUẬT
CÁC DÂN TỘC THIỂU SỐ VIỆT NAM**

Cố vấn Ban Chỉ đạo: Nhà thơ Hữu Thịnh

Chủ tịch Liên hiệp các Hội Văn học nghệ thuật Việt Nam

BAN CHỈ ĐẠO

1. Nhà văn Tùng Diên (Trần Quang Diên)	<i>Trưởng ban</i>
2. Nhà nghiên cứu, TS. Đoàn Thanh Nô	<i>Phó Trưởng ban</i>
3. TS. Trịnh Thị Thủy	<i>Phó Trưởng ban</i>
4. Nhạc sĩ Nông Quốc Bình	<i>Ủy viên kiêm Giám đốc</i>
5. GS.TS. Nguyễn Xuân Kính	<i>Ủy viên</i>
6. PGS.TS. Lâm Bá Nam	<i>Ủy viên</i>
7. ThS. Vũ Công Hội	<i>Ủy viên</i>
8. ThS. Phạm Văn Trường	<i>Ủy viên</i>
9. ThS. Nguyễn Nguyên	<i>Ủy viên</i>
10. ThS. Nguyễn Ngọc Bích	<i>Ủy viên</i>

Giám đốc

Nhạc sĩ Nông Quốc Bình

LỜI GIỚI THIỆU

Ủy ban toàn quốc Liên hiệp các Hội Văn học nghệ thuật Việt Nam là tổ chức chính trị - xã hội - nghề nghiệp, thành viên của Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, mái nhà chung của các Hội Văn học nghệ thuật cả nước. Liên hiệp gồm 74 tổ chức thành viên với trên 45.000 hội viên là văn nghệ sĩ thuộc các Hội Văn học nghệ thuật chuyên ngành Trung ương và các Hội Văn học nghệ thuật tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương, trong đó có Hội Văn học nghệ thuật các Dân tộc thiểu số Việt Nam.

Trải qua gần 25 năm hình thành và phát triển, đến nay Hội Văn học nghệ thuật các Dân tộc thiểu số Việt Nam đã có hơn một nghìn hội viên, trong đó gần 600 hội viên là người dân tộc thiểu số hoạt động tại 34 tổ chức cơ sở và các chi hội, tỉnh thành hội trong cả nước. Trong giai đoạn từ năm 1999 đến nay, được sự quan tâm của Đảng và Nhà nước, đã có hàng nghìn công trình, tác phẩm văn học, nghệ thuật các dân tộc thiểu số Việt Nam được sưu tầm, nghiên cứu, biên dịch, sáng tạo.

Bộ sách này là một phần của Đề án “Bảo tồn, phát huy giá trị tác phẩm văn học, nghệ thuật các dân tộc thiểu số Việt Nam”, với mục tiêu là thực hiện chính sách dân tộc của Đảng, Nhà nước nhằm bảo tồn, phát huy giá trị tác phẩm văn học, nghệ thuật các dân tộc thiểu số Việt Nam; quảng bá di sản văn hóa các dân tộc thiểu số Việt Nam với bạn bè thế giới; góp phần xây dựng nền văn hóa Việt Nam tiên tiến, đậm đà bản sắc dân tộc và xây dựng khối đại đoàn kết toàn dân tộc, thúc đẩy tiến trình đẩy mạnh công nghiệp hóa, hiện đại hóa đất nước và hội nhập quốc tế; bổ sung nguồn tài liệu phục vụ công tác giảng dạy, nghiên cứu, trao đổi, giao lưu và phát triển văn hóa giữa các tộc người, nhân dân trong và ngoài nước, với cộng đồng quốc tế.

Bộ sách là kết quả từ kho tài liệu hàng nghìn công trình, tác phẩm đã được nghiên cứu, sưu tầm, biên dịch, sáng tạo qua nhiều thế hệ tác giả, nghệ nhân, hội viên của Hội Văn học nghệ thuật các Dân tộc thiểu số Việt Nam.

Trong quá trình thực hiện bộ sách, Ban Chỉ đạo mong nhận được góp ý của quý bạn đọc gần xa.

TM. BAN CHỈ ĐẠO

TRƯỞNG BAN

Nhà văn Tùng Điền

Phó Chủ tịch Thường trực

Liên hiệp các Hội Văn học nghệ thuật Việt Nam

PHẦN I
CẢNH ĐỒNG CỔ ÚA

CẢNH ĐỒNG CỎ ỪA

CÁNH ĐỒNG CỎ ÚA

Tuổi thơ tôi thơm mùi cánh đồng
úa vàng nổi đầu bỏ ngò
trên mi mắt cha buồn
mẹ vẫn về theo từng ngọn gió

Tuổi em tôi gửi theo nhánh cỏ
xác xơ mỗi chiều
tôi chạy theo tiếng gọi
nơi nào cũng em mà không nhìn thấy em!

Tôi lớn lên mang hình cánh đồng
rộng trong tim và sâu trong mắt
mẹ vẫn về trong lời gió hát
em lớn lên trên ngọn cỏ non

Tôi ra đi một chiều cỏ úa
bỏ sau lưng đám cháy tro tàn
đâu biết rằng tàn tro cỏ cháy
lại bật lên ngàn vạn cỏ non!

Ngày trở về đầy những héo hon
cánh đồng vẫn thơm những chiều cay mắt
mẹ vẫn về trong lời gió hát
cỏ mướt xanh!

SƠN NỮ

“Trong giấc mơ”

Sơn nữ đi cùng nỗi buồn
giấu trong áo hoa ngày hội...

Này sắc sỡ
này lung linh
váy em lóa cả bình minh
mắt em đượm mùa xuân
chất ngất!

Sơn nữ lội xuống dòng suối ước
không có bóng hình nào
Sơn nữ đi vào cánh rừng hện
bạt ngàn hoang vu
Sơn nữ leo lên đỉnh núi thề
lời xưa bay tựa gió...

đi theo giấc mơ
Sơn nữ lạc vào khu vườn đầy hoa mạn
hoa không trắng hơn nỗi buồn
mà sao đập dìu ong bướm?

Mãi theo giấc mơ
sơn nữ đi hết mùa xuân
có người thương mà cô chẳng biết
cô vẫn mơ
vẫn buồn
vẫn tìm

biết khi nào dứt được cơn mơ?

HOÀNG HÔN TRÊN BẢN

Nhóm ngày vào bếp lửa
Rực lên ánh hoàng hôn.

Khói hay sương
Sương hay khói
Thật thà như lời nói
Người vùng cao

Bản ta chênh chao
Mây ngàn
Gió núi
Hoàng hôn chờ dáng người làm lùi
Gửi hương rừng về bản
Tiếng chim thay tiếng hát
Giữ tâm hồn ta xanh!

Bản ta có suối
Gột rửa hết tháng ngày nông nổi
Cho gái, trai trưởng thành...

Bản ta có rừng
Mênh mông đo sức trai
Thăm sâu nỗi lòng con gái.

Những ngôi nhà hoàng hôn phủ đầy trên mái
Lấp lánh tương lai
Ta mở toang cánh cửa ngày mai
bập bùng ánh lửa.

PHỐ NGẢ HAI

Chùm quả chín muộn
Đội lũ chim cất tiếng reo vui rúc rích
Tôi về thăm phố ngã hai

Đặt bàn tay lên ngực
Nhịp đập truyền xuống dưới chân
Đất run lên lắng nghe điều tôi nghĩ

Đường về lối cũ
Nắng, gió và... tôi
Phố ngã hai trong kí ức một thời

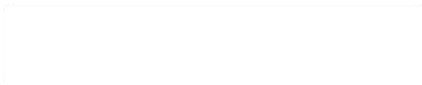
Tôi - mười chín tuổi
Đã phải lựa chọn một trong hàng trăm con đường
Phố đã bao tuổi - vẫn chỉ ngã hai?

Ngã hai, ngã hai ơi!
Cho tôi mơ cuộc đời mình được thế
Chỉ có hai con đường để chọn một mà thôi...

HƯƠNG RỪNG

Dư âm của cánh hoa tàn
lâm thao thức gió
mùa sang
ta đợi em mòn khung cửa.

Ngày nối ngày
thời gian làm nở những loài hoa khác
không gian man mác
hương rừng ngây ngây...

Ta hái hoa đầy tay
hương rừng làm chiều lịm say
làm hoàng hôn chát ngất
Em về còn giấu mặt
ta nhận ra em bởi chút hương rừng.

Em về ta băng khuâng
qua chín bậc cầu thang cửa mở
Em về hồng thêm bếp lửa
hương rừng càng say.

NHỮNG ĐỨA TRẺ BẢN MÂY

Những đứa trẻ lớn trên lưng trâu
giọng nói trường thành như nửa vờ
ước mơ được bay cao hơn chim
và lớn hơn cây cổ thụ

Những đứa trẻ tóc mọc trong mây
bước chân làm đau đá sỏi
khúc đồng dao đếm tuổi
suối ru hồn trong veo.

Những đứa trẻ lớn trong màu xanh
Có ánh mắt thấu đại ngàn
Có đôi tai lắng trăm ngàn núi
Và nụ cười vỡ ánh hoàng hôn.

Cứ lớn lên
Lớn lên
Những đứa trẻ khát khao bầu trời mới!

CỎ MAY

Lối nhỏ vào đời
Tôi qua con đường cỏ may
Hỏi: “vì sao em bầu vú?”

Ông quân tôi tội tình chi
Hay em có nỗi niềm trắc ẩn?

Tôi - một người bình thường
Không hiểu em, như người đời không hiểu
Xin em đừng bầu vú

Em có nỗi niềm thâm kín
Còn biết bám những người qua đường
Tôi có nỗi buồn khó tả
Biết ai thương?

GIÁ MÀ TÔ THỊ...

Giá mà Tô Thị yêu tôi
Sẽ thêm hay bớt một người héo hon?
Nhân gian đã lắm nỗi buồn
Thêm làm chi nữa tâm hồn sầu đau.

Giá mà được hóa kiếp sau
Thì xin nàng hãy làm dâu nhà này
Trái ngang đâu cũng giăng đầy
Tội gì hóa đá cho gãy tấm thân?!

Đêm qua tượng đá nhập thần
Tôi hôn lên một vụn lần... giấc mơ!

MÒN

Bao mùa trăng rồi
anh chẳng qua
lời hứa thắm vào ruột đá
sao còn trôi như nước qua cầu
đã đành nước bào mòn đá
lòng anh cũng dễ mòn ư?
thời gian làm mòn tất cả
dễ đâu mòn được khối tình
em biết người con gái khác
đang làm mòn trái tim anh!
nỗi nhớ đã mòn như đá
và anh dày nổi vô tình
em đang mòn thời con gái
sao không mòn được nỗi buồn
chỉ muốn bào vài hạt nắng
sao mòn cả hoàng hôn?

CẦU VÒNG

Bên cầu thang
Em bắt tiếng khèn chải tóc
Làm rối cơn mưa
Đề gió lùa theo từng bậc

Anh thả tiếng khèn
Ở phía nắng
Cầu vòng bắc giữa sông mây

Nơi cơn mưa đi qua
Phía nắng vừa chạm tới
Tiếng khèn anh
Nhuộm em bầy sắc cầu vòng.

NƯỚC BẦU

Tây Nguyên có nhiều nguồn nước trong

Như dòng sữa Mẹ nuôi ta lớn

Sáng sớm

Em đem quả bầu

Ra suối

Mang nước về buôn

Từng giọt nước

ngọt vị rừng núi

Đề lời nói

tựa nguồn nước trong

Ngàn đời nay

người Tây Nguyên đã uống nước bầu

Nhờ nước bầu người Tây Nguyên mạnh khỏe
Uống nước bầu người Tây Nguyên dẻo dai
Nguồn nước bầu cho người con trai
Thuộc đường đi qua từng ngọn núi
Nguồn nước bầu cho người con gái
Mái tóc dài và ánh mắt trong

Uống nước bầu như uống thời gian
Uống không gian
Và uống đại ngàn...

PLEIKU VÀ TÔI

Có người hát bài ca tôi thích
trong màn đêm buông lơi
“Em đẹp thế Pleiku ơi
trái tim tôi muốn vỡ tan rồi”

Ly cà phê nhỏ giọt
thời gian nhỏ giọt
không gian thu hẹp
đôi mắt huyền hoặc
ánh nhìn trong veo

Tôi muốn thức trọn đêm nay
nghe câu hát làm trái tim muốn vỡ
nhìn ánh mắt làm hồn tôi cháy lửa
muốn tắm trong se lạnh hương tình

Tôi sẽ đợi đến lúc bình minh
khi Pleiku thức giấc
để thấy một thân hình đẹp nhất
mà cao nguyên hãnh diện với mây ngàn...

Ly cà phê đang đếm thời gian
từng giọt rơi đặc sánh
hồn tôi lấp lánh
sắc màu Pleiku

Thành phố mộng mơ
những con đường chênh chao như võng
những đỉnh dốc vẽ tranh bằng nắng
cho Pleiku say.

Những ngôi nhà mọc tóc mây
Nhuộm trời xanh thỏa thích
như một người thủy chung son sắt
Pleiku chi yêu cao nguyên
Bán ồn ào mua lấy bình yên!

ĐÊM PLEIKU

Những ngôi sao trên bầu trời tắt lịm
trong vị nồng nồng gió cao nguyên
trên tầng thượng tòa nhà cao nhất
trăm ngàn ngôi sao rụng xuống đất
lung linh dưới chân tôi.

Nơi căn phòng lộng lẫy phía trong
Chàng ca sĩ người Ba Na đang đắm mình
cùng khúc hát
Tôi lặng nghe tiếng nhạc
Mắt nhìn miên man...

Dưới chân tôi là những ngôi sao
Với đủ sắc màu mê hoặc
Những ô cửa sổ khép hờ, những then cài rất chặt
Phía trong là cuộc sống luân hồi

Đêm cao nguyên mang cái rộng vào tôi
Mang cái sâu vào ánh nhìn nông nổi
Mang hơi thở của tình yêu rất mới
Mang hương đời vào cuộc sống sinh sôi...

Pleiku, tháng 12/2008

TÌNH CAO NGUYÊN

Tôi muốn hóa thành hòn đá
đặt mình kê cao nguyên
mơ giấc mơ sương gió
dạ chặt kín nỗi niềm

Cao nguyên khát vọng
xanh ngàn ước mơ
ngạt ngào hoa cỏ
đẹp miền hoang sơ

Cao nguyên tôi mơ,
tôi hát
tình yêu lớn từ ánh mắt
xa muôn trùng vẫn một
cao nguyên.

CẦU THANG

Cầu thang nhà em
chín bậc
chưa một lần tôi bước lên

Bậc thứ nhất
như hòn đá tai mèo nhọn sắc
đâu hề chi
chân tôi cứng
đá mềm

Bậc thứ hai
có ngàn vạn cành gai
mọc tua rua
thách thức!
nhẹ nhàng thôi
bàn tay tôi
đã chai sạn hết rồi...

Bạc thứ ba
có một con Hồ ngòi
với móng vuốt và răng nanh khát máu
tôi chiến đấu
bằng tinh thần người con núi oai phong.

Bạc thứ tư
là một trời bão dông
với sức mạnh của muôn vàn cơn lốc
tôi sẽ qua
như leo ghềnh vượt thác
bằng sức trai đang ngự trị núi đồi

Bạc thứ năm,
bạc thứ sáu
qua rồi
bạc thứ bảy
không quá nhiều rắc rối...
Bạc thứ tám
là một ngọn lửa cháy
sẵn sàng thiêu mọi thứ trên đời
có hề chi
tôi sẵn lửa trong người
ngọn lửa tình bao ngày qua rực cháy
sự thỏa hiệp của hai ngọn lửa ấy
đã mở đường cho tôi đến tình tôi

Bạc cuối cùng
Lơ lửng và chơi vơi
Có trái tim của em thao thức đợi
Tôi cứ nhích mà chẳng dài tay với

Chỉ một bậc nữa thôi
Sao anh không đến được với người???

HÃY GỬI CHO TÔI CHÚT HƯƠNG RỪNG

Hãy gửi cho tôi chút hương rừng
Để nơi này bớt nhớ quê hương
Gập lá vàng rơi thêm mùa đông xứ núi
Lạnh cóng người vẫn ấm niềm vui

Nơi đây Hà Nội
Tấp nập người cuộc sống ganh đua
Tôi mơ chút bình yên xứ núi
Bãi cỏ lau xưa cùng chúng bạn nô đùa

Bao đêm tôi mơ bóng núi
Cánh hoa hồi trong ký ức tỏa hương
Tiếng đàn tính ngân lên bao tường tượng
Câu sli bay trong nỗi nhớ bản mường

Hãy gửi cho tôi chút hương rừng
Để tôi giữ bên mình bóng núi
Khởi cuốn theo thị thành, cảm dỗ
Để vẫn là tôi khi trở về quê hương.

CÔ GÁI ĐÀO SAN*

Cô gái đeo vòng bạc
ngược dốc
vào chợ phiên...
nặng ừng lên
cười tan sương núi
vai mang lu cò
nặng trĩu vụ mùa
mắt em đọng thời gian
lòng lạnh nỗi niềm con gái
con đường xuống chợ
sóng sánh hương rừng
leng keng lạc ngựa
bỏ bùa không gian

Em mang giấc mơ thiếu nữ
đến phiên chợ Đào San...

Lai Châu, tháng 6/2008

* Đào San: Một xã biên giới thuộc huyện Phong Thổ, tỉnh Lai Châu.

DẤU CHÂN CAO NGUYÊN

Em à:

Mình đã đi qua mấy mùa trăng

Tròn

Khuyết

Những dấu chân hằn trên đường đất

Đậm thán ngày cao nguyên

Em biết không,

Chúng ta sẽ sống bên nhau

Giữa đại ngàn

Chúng ta sẽ hát bài ca về buôn làng

Về hạt bắp trên nương

Chúng ta đừng những nhớ thương

Trong quả bầu khô vò...

Em biết không,
Những dấu chân quen làm anh không lạc lối
Dù ban ngày hay đêm tối
Chỉ một con đường dẫn đến tim em

Anh đã in nhiều dấu chân trên cao nguyên
Dấu chân nào cũng hằn đầy cuộc sống
Dấu chân nào cũng mang nhiều khát vọng
Dấu chân nào cũng hướng tới cao xanh
Dấu chân cao nguyên...
em và anh!

Pleiku, tháng 12/2008

DÃ QUỲ

Như một bóng hình
Dã Quỳ ám ảnh tôi
Và dấu chân cao nguyên ngày ấy.

Tước ra từ nắng cháy
Giữ sắc màu trinh nguyên
Cho lòng ai điệu vợi...

Tôi sẽ đợi
Dù chưa biết tình em
Đường chân trời vừa vệt nắng lên!

Tháng 04/2010

ĐOẢN KHÚC CAO NGUYÊN

Con đường Dã Quỳ
phơi giấc mơ tôi vàng
Vàng đến độ
nắng cũng buồn
hiu hắt!

Vàng có phai
khi cao nguyên
nắng tắt
khi lòng ai
chưa gửi giấc mơ về?

Tháng 04/2010

NHỚ BẢN

Một ngày
Không bước trên đường đá tai mèo
Tôi thấy tiếc đôi chân cứng cáp
Sợ mai này về bản
Tôi ngại ngần trước chín bậc cầu thang

Một ngày
Không nghe tiếng chim gọi bầy
Đôi tai tôi lười nhác
Lúc trở về
Có nghe tiếng bà ho?

Một ngày
Không thấy khói chiều bay
Mắt tôi quên nhìn hướng núi
Liệu mai này thấy khói
Có còn vị cay như thuở lên mười?

Rồi từng ngày và nỗi nhớ trong tôi
Cứ lớn mãi như cây non trên núi
Cứ chảy mãi trong tôi như suối
Cứ ồn ào trong nỗi lặng im

Mỗi ngày
Tôi nuôi lớn niềm tin
bằng dinh dưỡng của lòng thương nhớ!

NGHE CHIM HÓT TRONG THÀNH PHỐ

Lâu lắm mới nghe được tiếng chim
Tôi trở về khu vườn thuở nhỏ
Nơi in dáng bà tôi ở đó
Tâm lưng còn dấu hỏi thời gian

Kiếp người sao lắm đa mang
Tiếng chim xưa ru chiều khăn giọng
Nơi gốc đa bà tôi đứng ngóng
Cậu trở về trong làn khói muộn bay

Tiếng chim tôi nghe chiều nay
Như có cả tiếng bà thở nhẹ
Có dáng cậu ngày còn thơ bé
Và cả khi khoác tấm áo màu xanh

Tiếng chim lạc giữa nhịp điệu thị thành
Tôi vội vã dòng người vội vã
Liệu có ai dành vài giây yên ả
Tìm tuổi thơ mình trong một tiếng chim?

BẢN TÔI

Bản nhỏ khi tôi nhỏ
lớn lên
bản cũng to lên
may còn cái tên
để tìm ra bản

Những tiếng chim của thời thơ bé
vọng u u trong tâm trí thăm sâu
những con chim hôm nay (trong suy nghĩ bọn trẻ)
giọng hót dù vang cũng không vượt khỏi lồng!

Những cái cây tôi ngồi hóng mát
tán cổ thụ thách thức trời xanh
nay nằm giữa sân tòa biệt thự
sống ngàn năm giờ cây chẳng hiểu mình!

Con dốc ngày xưa mỗi chợ phiên đời mê
gió lộng chiều se tóc tung bay
xưa dốc đứng cao và ngạo nghễ
giờ chi còn quá khứ hao gầy!

Không còn bóng áo chàm
của thiếu nữ làm duyên xuống chợ
chẳng còn những câu lượn
bay dập diu như những buổi chiều xưa...

Đau lòng những ước mơ
về phố!

HOÀI NIỆM... SUỐI

Có chảy đâu mà gọi suối
mương thôi
cũng quá lắm rồi!

về đâu những tôm, những cá
những ốc, hến, cua?
ở đâu dòng nước lạ
không theo mùa

ta chết chìm trong cơn đau suối
hoài niệm xưa cười nhức nhối

có tiếng róc rách chảy trong ký ức
có bóng mẹ ta gánh nước sớm chiều
và chúng ta, những đứa trẻ gào thét
quầy đạp thỏa thuê giữa dòng nước trong veo

không thể thay tên người ta phải gọi suối
rác rười nổi nênh
nước hôi tanh...!

bọn trẻ phố núi giờ chỉ biết suối
là thứ không nên lại gần
tôi kể những điều trong trẻo nhất
chúng ngời lên ánh mắt sáng bùng...

như chợt nhớ về nơi gọi là suối
chúng cười: - Có đáng tin không?

TU MƠ RÔNG

Tu Mơ Rông Tu Mơ Rông
chiều nay ai thả tiếng cồng ngân vang

ta mua chút gió đại ngàn
ủ hương hoa cỏ trong màn sương buống

đêm về uống ánh trăng suông
say bao câu hát rồi thương một người

Tu mơ rông ngấm nắng trời
cho cây trên núi ngồi ngời sắc xanh

nụ cười em ngấm lòng anh
suốt mùa thương cứ long lanh mắt huyền.

DÒNG SUỐI BẮN CHU

Như tóc em
Suối chảy
Trải dài qua bờ nương, rẫy
Tìm sông...

Như tóc em
Dòng suối
Hát khúc ca ngọt ngào,
đắm đuối
Tình em...

Tóc em xanh
Nước mùa thu
Mà trĩu nặng
buồn...

Có thể băng rừng ngàn
Vượt mọi thác
Mà không giữ trọn
mùa trong...

MÀU HOA XANH

Một mùi hương len rừng chiều tỏa nhẹ
giục đôi chân
mạnh mẽ
bước nhanh
những bóng áo đầm mồ hôi bên cột mốc
nở hoa xanh!

Cũng mùa hoa
nơi quê xa
nở rộ
anh thả nỗi nhớ
rực rỡ
muôn màu...

Cô gái bản đi qua dừng lại
màu hoa xanh
ngợp ánh mắt xanh
những làn hương yêu thương
quyện lại
tỏa mãi
nơi này!

CỘT MỐC

Em hát
câu sli bay
đùa gió
vờn mây
câu sli bay
lội suối
rung cây...

Em hát
câu sli bát ngát
nồng say

Anh đưa tay
bắt
câu sli vững chắc
như cột mốc
biên cương này

Câu sli làm anh chắc tay
cầm súng
anh vịn câu sli đứng vững
giữa hiểm nguy phơi bày...

Một ngày
câu sli anh hát
là cột mốc
vững chắc
muôn đời!

THỦY TRIỀU ĐỎ

Những con sóng dồn buổi chiều lên đảo
Đàn Hải âu khiêu vũ với trùng khơi
Người chiến sĩ Hải quân mang thủy triều
trong lòng
Dâng lên mãi những làn sắc đỏ

Đỏ như máu cha anh hòa với nước
Như ngọn lửa giữa giá lạnh đêm đông
Như tình yêu đang chín trong lòng
Như nỗi nhớ cháy suốt mùa đông bão

Những con sóng dồn buổi chiều lên đảo
Chiều dồn lên rạng rỡ khắp Việt Nam!

TÌM VỀ

Nỗi nhớ luôn qua trăm cánh rừng
Lội ngàn con suối
Trèo vô vòm núi
Tìm về nơi
Giấc ngủ
Vội...

Áo chàm tỏa mùi nắng phơ
Dụi chiều tắt vội

Trăng sáng
Soi hình bóng
Bao mùa qua ta chẳng được nhìn

Sáo buồn
Khèn cũng buồn
Đàn Tính càng buồn
Tiếng hát em thì mời gọi

Như người có tội
Tìm về thứ tha
Bản xa
Đường càng xa
Nhưng nỗi nhớ không hiểu điều đó!

**VIẾT TRONG ĐÊM
KHÔNG CÓ ÁNH ĐIỆN**

Bản mây như ốc đảo
Giữa biển sương dập duênh
Nắng thức muộn nhưng ngủ rất sớm
Lưng lưng bình minh và đang dở hoàng hôn

Đêm ở đây lạnh hơn bất cứ nơi nào
Tiếng bếp nhai củi như rạn vỡ
Một nỗi buồn hoang giá đã trăm năm

Những âm thanh vọng lại tự đại ngàn
Vang xa hơn trong sự tù mù của ngọn lửa
Người thiếu nữ hát dân ca
Ru đứa con thơ chập chờn giấc ngủ

Trong sự tối tăm và tận cùng lạnh giá
Một ánh sáng lóe lên
Nó không đại diện cho bất cứ nền văn minh nào
Nhưng người ta phải sống nhờ vào đó!

XỨ LẠNG MƯA VÀ EM

Ngôi nhà thảng thốt run rẩy trong mưa
Mưa đan tấm áo choàng bằng nước
Phủ kín những quả núi, những ngọn đồi,
những cây, cỏ và phủ kín tất cả
Phủ nổi nhớ em lạnh buốt

Em không ngồi bên ô cửa mọi khi
Ô cửa khép hờ trên mi mưa buồn lạ
Những tin nhắn của chiều mưa Xứ Lạng
Chảy tràn trong tâm trí anh...

Con đường của tháng tám bầm giập trong mưa
Khóc cho những dấu chân đã mất
Sợ hãi đợi những dấu chân mới
Liệu có còn thân quen

Em không thuộc về cơn mưa
Những hạt mưa em chảy ngược
Tháng tám như giấc mộng
Vỡ khi chưa bắt đầu.

TRỞ VỀ

Thời gian như chiếc áo vắt trên sào
Mỗi ngày hong phơi bạc màu cũ kỹ
Chẳng biết đã ngấm bao mồ hôi, bao bùn đất
ruộng đồng
Ngấm bao mưa bao nắng
Những luống cày cứ hao mòn theo năm tháng
Hao mòn theo cha
Những đường kim hao mòn trong mắt mẹ
Cổ nút thời gian nơi chiếc áo bạc màu
Nhưng không mòn nổi nhớ
Sự đợi chờ mòn quá cứ đầy lên...

Tôi hao mòn từ khi rời bản
Hao mòn nơi thành thị đủ đầy
Muốn trở về mặc lại chiếc áo
Vá đụp vá chằng giăng mắc cơn mơ
Vá cả ký ức thùng lỗ chỗ
Vá luôn trong ý nghĩ quê mùa...

Luống cày mòn vẫn bật lên ngô lúa
Chiếc áo mòn vẫn che nắng, đậy mưa
Mắt mẹ mờ vẫn thảng ngày ngóng đợi
Sẽ sáng lên khi thấy bóng tôi về...

Tôi mòn mãi chỉ là tôi nhỏ bé
Chẳng bao giờ dứt khỏi cơn mê...

LỜI THỀ

Chiều Nha Trang đầy gió
Vịnh lướt dưới mưa bay
Mình bước trong mưa đổ
Tay nắm chặt bàn tay

Cùng trao lời hẹn ước
Trời bỗng ảm chân mây
Cầu vòng làm nhân chứng
Bảy sắc màu đắm say

Thời gian như chiếc lá
Không ở mãi trên cây
Mình bỗng thành xa lạ
Tự lúc nào không hay

Chiều nay vịnh vẫn gió
Như ngày nào qua đây
Lời thề mưa chia nhỏ
Cho nỗi nhớ thêm gầy!

SƠN TÂY CHIỀU THÁNG 7

Như có ai gấp lửa bỏ vào chiều
thiều rụi đám mây tháng 7
người ta bảo Xứ Đoài mây trắng lắm
trắng ngờ ngàng
ngơ ngác
trắng miên man...

Ai đó bỏ quên đôi hài tháng 7
trên cánh đồng mạ vừa bén rễ
những nhung mềm
ru giấc mơ êm...

Tháng 7 xô anh về phía em
người thiếu nữ mượt mà cổ tích

Trong đám mây đang cháy
lửa tháng 7 hồn nhiên
bùng lên
đâu biết
phía trời xa một sắc trắng ngờ ngàng!

NGƯỜI CON GÁI XỨ ĐOÀI

“Nắng Sơn Tây, mây Ba Vì”
anh nghe từ những ngày xa lắc
ngờ như cổ tích
khi gặp em
người con gái Xứ Đoài
anh mới biết
chỉ có đôi mùa mây trắng
cũng vài lần nắng thật tinh khôi
nhìn em thấy cả mây cả nắng Xứ Đoài
và hơn thế
khi bước qua lặng lẽ
anh muốn tặng em nhiều hơn một trái tim!

KHÔNG PHẢI MÙA THU NÀO CŨNG CÓ LÁ VÀNG RƠI

Không phải mùa thu nào cũng có lá vàng rơi
H bảo thế
nghe thật phi lý.

Tôi đã cùng H đi qua bao mùa thu
con đường trải đầy thảm lá
những cái cây trần trụi buồn
H giống như cây...

Chưa đến mùa thu mà sao H đã buồn như
chưa từng buồn
những sợi tóc rụng mỗi ngày nhiều hơn
H bảo mùa thu đến sớm
tóc em như những lá vàng

Rồi một mùa thu không có lá vàng rơi
(hoặc lá có rơi nhưng H không thể thấy)
mùa thu của H vĩnh hằng ở đây
mùa thu không có lá vàng rơi!

DUỚI CHÂN NÚI NÙNG NÀNG

Dưới chân Nùng Nàng
Những ngôi nhà ẩn mình trong sương
Con đường
Như dải khăn quàng ngang ngực bản

Nùng Nàng đứng đây
Tự bao giờ không ai biết
Đời đời nối tiếp
Nhìn hướng núi mà đi
Theo bóng núi tìm về

Những người đàn ông
Vạm vỡ hơn đá
Những người đàn bà
Mềm mại tựa sương

Nùng Nàng đứng đây
Bao đời đã thấy
Dưới chân mình
Những phận người hôi hả mưu sinh...

CHIẾC ÁO CỦA CHA

Tuổi chiếc áo bằng một nửa tuổi Cha
mỗi nếp gấp mang dáng hình đồng đội
mỗi mảnh vá chứa bao điều muốn nói
về một thời trận mạc của Cha.

Ngày con sinh ra
đất nước hòa bình
với bạn bè con hay xấu hổ
khi thấy Cha mặc chiếc áo xanh cũ kĩ
đâu biết với Cha là kỉ vật cuộc đời

Nơi nghĩa trang nghi ngút khói hương
trước hàng hàng ngôi mộ
cha đắp áo sẻ chia hơi ấm
với đồng đội xưa yên nghỉ chốn này

Khóc mắt con chột cay
khi chứng kiến nghĩa tình người lính
không khoảng cách nào giữa người còn người mất
chiếc áo bạc màu hóa gạch nổi âm dương.

CHỈ NGƯỜI LÍNH MỚI BIẾT!

Trở về sau cuộc chiến tranh
Bạn của cha là ngôi nhà mặt phố
có chiếc ban công và loài hoa chưa bao giờ nở
Là con chim trong lồng quên tiếng hót!
Tuyệt đối lặng im...!
Loài hoa không rõ tên
Con chim không biết tên
Và chẳng bao giờ cha muốn biết
Dù hoa kia có nở và chim có hót,
Cũng không cho cha cảm giác Trường Sơn.

Có một điều quan trọng hơn hương thơm
Lớn lao hơn tiếng hát
Mà chim, hoa và nhiều người không biết
Chỉ người lính mới hiểu thôi
Để hoa tự do thơm trong đời
Để chim thoải mái hát
Là ngàn vạn nghĩa trang...

*

* *

Một chiều ra ban công cha thắng thốt
Hồn đồng đội xưa làm nở những chùm hoa
Làm con chim thức tỉnh và hát ca.
Có một Trường Sơn trong hương hoa
Có nhiều chiến công trong tiếng hát
Chỉ người lính mới biết!

KHI NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÓC

Cha thường dạy
đàn ông không được khóc
không lùi bước trước gian nguy
sống như cây
chết như cây
đứng thẳng.

Tôi không hứa điều gì
vì cha là lính.

Và tuyệt nhiên cha không khóc
từ khi tóc xanh đến bạc
thời gian soi gương...

*

*

*

Hôm cha trở lại chiến trường
tìm đồng đội
những nấm mộ không địa chỉ
mọi dấu vết bị thời gian loại bỏ
tìm trong mênh mộng
tìm giữa hư không...
tìm bằng bóng hình những người chưa bao giờ
quên trong ý nghĩ
tìm người anh, người bạn, người em...
tìm bằng day dứt trong tim
tìm ước nguyện nửa đời còn lại
tìm
tìm mãi
tìm đến vô cùng niềm tin.

*

*

*

Tôi hiểu lời cha dặn để làm đàn ông
qua những tầng cây trong rừng
những tán cây bị đạn bom xén ngọn,
nhánh mọc ra cứ hướng thẳng trời xanh

Chiều không vô danh
trong cánh rừng ngày ấy
trước linh hồn người ngã xuống
tôi vô danh!

*

*

*

Chiến trường xưa
dưới từng gốc cây ngọn cỏ
là triệu triệu dấu chân
là triệu triệu giấc ngủ không tên
là triệu triệu giấc mơ mang hình hài không
nguyên vẹn
là triệu triệu Trường Sơn
trong trái tim người lính!

Cha cho tôi hiểu chiến tranh
bằng đôi mắt thất thần ngơ ngác
bằng trái tim
bằng nguồn linh giác
bằng sự trường sinh của tình đồng đội
chẳng bao giờ cách biệt âm dương.

Cha dạy tôi cách làm đàn ông
qua cuộc kiếm tìm vô định
dù không biết đồng đội nằm đâu nơi mệnh mông
rừng thẳm

Cha vẫn tìm
vì cha là lính!
Cha cứ tìm
bởi cha là bạn Trường Sơn...

*

*

*

Mầm sống đã mọc trên hồ bom
dòng suối lại xanh hơn sau lửa
Đất nước có nhiều năm không ngủ
mà cuộc đời hiển nhiên xanh!

Mỗi cây non trong rừng Trường Sơn
như trẻ thơ đang lớn
chúng không lo cụt ngọn
đêm đêm ngủ ngon.

Những điều cha không dạy con
như chat chít, email, điện thoại
đâu chỉ riêng con biết
cả thế hệ say mê...
Con biết trong mỗi đường link
được nối mạng bằng bao chiến công
bằng hi sinh
bằng những vô danh
mà cha con ta tìm kiếm...

*

*

*

Vô định những dấu chân
vô định nỗi đau cha cất giữ
cha như ngọn lửa
từ quá khứ bùng lên
đốt cho khô nước mắt mẹ
đốt hết nỗi chờ mong người vợ
đốt sự mờ côi trong đôi mắt con thơ
đốt hết tàn tro
mà lòng cha chưa nguôi.

*

*

*

Trước con biết về chiến tranh
bởi vết thương trên người cha
khi trở gió
nay con hiểu chiến tranh qua từng hơi thở
khi cha tìm thấy hài cốt của đồng đội mình

Đó là lần con gặp cha khóc
một lần duy nhất
những giọt nước mắt
hóa giải mọi vô danh...

KỈ VẬT

1.

Cơn sốt qua rồi Cha tỉnh giấc
Toàn thân lạnh toát mồ hôi
Trong tay Cha đầm đìa kỉ vật
Chẳng ai có thể mang đi
Chiếc đồng hồ chạy ì ạch cùng hiện tại đang
thoi thóp thờ,
quá khứ - luồng hào quang diệu kì rọi qua tâm trí,
chiếc giường bệnh thành chiến trường.
Cha vùng vẫy “sức trai”...
Sau cuộc chống càn cha lại ngủ say
Chiến công chập chờn trong cơn mê màu đỏ
Kỉ vật chảy máu, máu lên cơn sốt loang đầy..

Máu như dòng sông nổi niềm khóa lấp
Có hàng trăm cái tên làm nên kì vật
Vời cha hằn sâu nỗi nhớ!
Vời đời mãi mãi vô danh
Cha thấp hương thờ tẩm ngực không lạnh
Vết sẹo điểm danh đồng đội
Trang nghiêm trong làn khói
Hàng ngũ xanh!
Cơ thể cha trăm linh hồn đồng đội ở
Hùng tráng khúc ca vượt Trường Sơn
Ngày ngày trong ánh mắt nhớ thương
Dằng dặc đoàn quân Nam tiến.

2.

Chạy đua với thời gian niu chút sức tàn nâng niu
ki vật...

đồng đội cha chưa bao giờ mất, thân thể
nương nấu chốn hư vô,
linh hồn về nơi cha đoàn tụ.

Không bia, không mộ, kì vật hóa nghĩa trang
xây đắp bằng thương nhớ
Rộng như tâm hồn người lính, dài hơn mọi cuộc
chiến chinh

Ki vật đời cha mong manh
Vững vàng qua ngàn đông bão
Chỉ sợ tan bởi một chút gió lành...
Nếu ngày mai cha nhắm mắt
Ki vật tan trong đất
Trái tim cha về đập giữa lòng con
Tình đồng đội nổi mãi sợi thời gian
Những cuộc đời không bao giờ mất!

CẢNH ĐỒNG CỒ ÚA

PHẦN II
MÙA EM

01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

CẢNH ĐỒNG CỎ ỨA

GIÁC MƠ BA VÌ

Có con đường nào xanh chân mây
tôi mơ về nơi ấy.

Hôm nay có người thiếu nữ
xanh điều tôi mơ
và tôi bắt đầu cuộc hành trình không lộ trình
tôi cứ đi
cứ đi...

Ngọn gió gọi tôi bằng tiếng gì,
không rõ...
thì thâm bên tai những điều gì,
không rõ...

tôi cứ đi
với giấc mơ Ba Vì.

Đồng cỏ chưa bao giờ bị đánh cắp màu xanh
đàn bò sữa mê sáng màu xanh
người thiếu nữ mượt mà màu xanh
tôi khát màu xanh
mơ mộng...

Tôi cứ đi
cứ đi...
và giấc mơ
cứ xanh
cứ xanh...

VÀ BÂY GIỜ NỖI NHỚ

Những chiếc lá mang hình cơn mơ
giấu yêu thương vào thình lặng
nỗi nhớ như cánh diều
đứt dây bay chơi với

Ta hoang hoải đi tìm
giấc mơ từ chiếc lá
em có còn xanh?

Trong hư không
cánh diều vẫn nhắc tên em
dẫu biết chẳng bao giờ còn bay như trước
sợi dây kia không thể nối được
nỗi nhớ mông lung

Và bây giờ ta đánh cắp giấc mơ
khỏi chiếc lá sắp đến mùa héo úa
nỗi nhớ
vẫn trôi như đứt dây diều...

23/02/2008

NGÀY CHÂN TRỜI BÙNG LÊN

Phía chân trời xám xịt
mây đen giông bão qua mắt
suối khô
đá sỏi lặng lẽ...

Đêm tối hoài
trong con mắt tím
nhợt nhạt ánh nhìn
tĩa chớp nháy!

Cái nhìn sợ cái nhìn
đêm sợ đêm...

Tôi đợi ngày chân trời bùng lên
ánh nắng gọi thiên đường rạng rỡ
chùm hoa xưa lại nở
trên cành cây guộc gãy

Tôi đợi một ngày
suối lằng lằng trong vắt
đá sỏi nằm im và giấc mơ
dào dạt những mùa xưa...

GIỌT NƯỚC MẮT CÒN LẠI

Một ngày
em đứng dưới mưa
khóc
nước mưa hòa nước mắt
tan nụ cười

Có người
mang nắng đến tặng em
nhưng nắng của anh dù chói gắt
không thể hong khô giọt nước mắt
sốt lại
hôm mưa
em đứng một mình.

GIỚI HẠN

Có điều gì nhức nhối trong ta
cứ ùn lên
ùn lên
không giới hạn

làn ranh
mong manh
ta mắc cạn
giữa đại dương những tấm lưới vô hình!

mỏng manh quá
nên không thể phá
hơi thở ta
dày
như nỗi buồn này

em cứ gọi
ta bất lực nghe

khi em bước qua làn ranh mong manh giới hạn
ta thấy mặt đất như sụp dưới chân mình!

SỢ

Nỗi sợ của em
như mũi tên
găm vào ta nhúc nhối

Những điều em sợ hãi
như giấc mơ
chứa đầy sự thật!

Những điều ta huyền hoặc
em...
em...
em...
từ đâu đó vang lên
ta thành người sợ hãi!

NỖI BUỒN

Nỗi buồn chứa điều gì?
sự lặng im kia đáng sợ hơn cả ngàn dông bão.
tin nhắn của em
làm tim anh đập vội vã như sợ không còn được đập
đập muốn vỡ ngực
nhịp anh
nhịp em...

Trang giấy đời anh chưa viết tên ai
đã nhòe thư pháp
nháp
nháp
nháp
nháp những cái tên lạnh lạnh vô hồn!

Muốn bước vào nỗi buồn
để một lần hiểu điều em nói
cả đời làm chân buốt nhói
kê cho tích tắc định vui!

NGÀY MƯA EM LÀM GÌ?

Thế là ngày thứ 3
mưa vẫn rơi không hện giờ sẽ dứt
em đang nghĩ gì?
anh không biết
bởi lỗi lầm
em đã rời xa anh!

Nỗi buồn từng giọt
rơi lạnh canh
rơi vào khoảng trống trái tim
nơi bóng hình em sắp ứ đầy
rơi vào lòng bàn tay
buốt ngày
băng giá

Có phải nỗi buồn không thuộc về mùa hạ
rơi vô tư
có phải anh nợ mưa
nên lòng không thể nặng?

Em làm gì?
ngày mưa im ắng
Em nghĩ gì
hoang vắng
buồn tênh!

Cơn mưa anh
dù có rơi cả đời em
không ướt!

NHỚ!

Ngồi trong đêm vắng
bức tường vẽ chân dung im lặng
nhớ!

Nỗi nhớ không số đo
khiến trái tim đập 99 lần một phút
tay chạm làm cốc nước sôi lên

Muốn đốt cháy đêm
cho tỏ nỗi nhớ.

VÁ!

Luồn kim vá áo
khâu từng vết rách thời gian
những đường kim tìm nhau
qua sợi chỉ...

Tay cầm chiếc áo bạc màu
run run kí ức
nổi nhớ lặn vào vô thức
trào ra giọt lệ hoen mi

Sợi chỉ vô tình
mũi kim nhọn hoắt
càng vá vào càng rách
mùn từ số phận, người ơi!

GIÁC MƠ CỦA EM

Ý tưởng xô lệch những ý tưởng
giấc mơ gài bẫy giấc mơ

Mầm thơ nào trong ta vừa nhú
cứu rồi tâm hồn
thơ hạ cánh nỗi buồn
xuống đường băng hạnh phúc

Thức
và không thức
có gì khác nhau?
khi còn đó nỗi đau.

Câu thơ bay trên những câu thơ
Ta đang sống cuộc đời của em và ta khác

Phải chăng là vô thức?

EM

Áo ảnh trong tôi
ngờ ngợ giữa đêm
em...

Những ngọn đèn vụt tắt
căn phòng đồng hành với tôi trong im lặng
ảo ảnh
em...
ngờ ngợ
em...

Đêm buồn nghe chú Dế gọi bạn tình
ngờ như chính mình đang gọi

em...

có phải:

cả đời sẽ chỉ là bình minh

lũ chim chỉ có bình minh

không ngủ

và chết vì tiếng hót?!

Tôi vô hồn vì ảo ảnh vỡ tan

vì ngờ ngờ vỡ tan

chú để thôi không gọi

mà tôi vẫn đợi

nghe lũ chim hót từ ban mai

tôi muốn tìm về.

ĐÊM HOANG

Đánh rơi tiếng cười vào bóng tối
đêm hoang
chú đế mèn chơi bản romance
bên bờ đê xanh cò

Đêm cuộn cuộn nổi nhớ
ào ạt dòng tuổi thơ
bờ sông lóe lên ánh chớp
và trái tim bị bể sang đò

Tiếng dế không khác ngày xưa
sông chờ bao luồng nước mới
đêm trôi vào sâu hơn
sự lặng im thanh thoát

Chợt bắt được tiếng hát
từ đêm hoang vọng về!

TỪ MỘT TIN NHẮN CỦA EM

Từ một tin nhắn của em
ngày trong anh
sẽ là triệu triệu mặt trời...

Đóa hướng dương màu vàng
em cũng vàng
tước ra từ phía nắng...

Chỉ một tin nhắn
đêm không chỉ màu đêm
còn thêm màu ánh mắt

Bốn bức tường bàn tán với nhau
quanh nội dung tin nhắn
phòng em ngợp những sắc màu

Phòng em đầy những sắc màu
mặt trời vàng, đêm đen, mắt xanh
em trắng!

TÌNH YÊU THỨ NHẤT

Cỏ muôn đời vẫn dại
sao em mãi vô hồn
bước chân ấy đi vào hoàng hôn
có để lại dấu vết cho đêm?

Suối cạn nơi mắt buồn
tháng năm
nghẹn ngào nỗi đợi...

Cỏ xanh hoang dại
em vụng dại
nên vẫn tin
vào tình yêu phủ toàn bóng đen!

Niềm tin
như cỏ
tưởng mình mãi xanh
chưa biết mùa héo úa...

Một ngày không nổi nhớ
tan hết đợi chờ
mộng mơ
rời xa ánh mắt

Lẽ nào tình yêu thứ nhất
chỉ xanh một nửa thôi?

GIÁC MƠ THẢO NGUYÊN

Khi tình yêu hóa thành bông cỏ
em ước gì bên chiếc xích đu
ngôi nhà hoang và những đứa trẻ
thảo nguyên xanh vì giấc mơ

Anh đan cỏ thành lời nhắn nhủ
để yêu thương rồi những nẻo về
nụ hôn trao lần đầu vụng dại
cả thảo nguyên như cũng mê

Anh quàng trăng lên miền hư ảo
cỏ tắm sương xanh suốt tuổi xuân thì
tay chạm vào căn nhà có lửa
làm giấc mơ cháy đến hoang tàn!

KHÚC MƯA

Anh thỏa hiệp với bóng đêm
để giấc mơ nào cũng được gọi tên em
người con gái đến từ nỗi buồn
người con gái làm anh biết nhớ!

Trong tâm hồn khô cạn yêu thương
từ lâu không tiếng hát!
em bỗng mát
khúc mưa!

Và trong giấc mơ
anh khắc tên em giữa ngân hà
ngàn ngôi sao nhìn ghen tị
chẳng cần lung linh
nghĩ về em đã đầy ánh sáng

Trong thành phố triệu triệu người qua
không gương mặt nào anh nhớ
nhưng một người lẻ bóng phương xa!
anh nghĩ về em trong từng hơi thở...

Nghĩ về em không bao giờ đủ
khi tim anh đã khắc bóng hình em!

HOÀNG HÔN EM

Trong bóng tối của ngày mai
anh nhìn thấy em với đôi mắt ngời hơn nắng
không thuộc về hôm nay

Ngày mai
nỗi buồn đi rong trong tiếng em cười
niềm vui chìm trong nước mắt

Bản tình ca thứ nhất
không đặt nổi tên

Ngày mai
lời ca yêu thương tốt cùng say đắm
chưa cất lên
đã hoàng hôn em.

NGÀY CHƠI VƠI

Anh biết sẽ có ngày
viết cho em
khi cái gai dần găm sâu trong tim
cái gai nhỏ không làm anh ứa máu
không đủ rách thành vết toạc
không nhổ ra được
anh mang nó bên đời.

Những kỉ niệm chưa kịp nhớ
đã vội quên
chỉ một cái tên
âm ỉ
đêm
nhức
buốt
dịu
êm
em.

Anh đã hát tặng em những bản tình ca
có thể em không nhớ
hay cổ tình lãng quên
nhưng không bài ca nào
mang anh vượt ra khỏi biên giới em.

TIN NHẮN

Tin nhắn sáng nay
như làn gió thổi vào ta dịu nhẹ
thức dậy
những yêu thương đang cuồng dâng bão bùng

Một buổi sáng
như mọi buổi sáng
nhưng lòng ta
đã nặng
khi nào

Tin nhắn
vẫn nội dung như mọi tin nhắn
vẫn là em với vời vời nỗi buồn
ta đã thấy ở trong tin nhắn
ngày hôm nay sạch sẽ ánh hoàng hôn!

Ô CỬA SỔ KIA KHÔNG HÉ BAO GIỜ

Cứ im lìm suốt tháng năm
như sợ ánh sáng sẽ làm đau khoảng không chật hẹp
ô cửa sổ kia chẳng hé bao giờ.

Căn phòng cô đơn
mặc cho tấm rèm mơ vòng tay của gió
ô cửa sổ kia chẳng hé bao giờ.

Ngày qua ngày
chỉ lấy tỉnh không làm bạn
ô cửa sổ kia chẳng hé bao giờ

Sự im lìm không không cần đo rộng hẹp
giấc mơ mãi chỉ là mơ
ô cửa sổ kia chẳng hé bao giờ.

25/04/2008

PHỐ CHIỀU

Bước trên phố chiều
tôi nhìn chiếc bóng của mình nghiêng theo góc nắng
sấp hoàng hôn
sao nắng vẫn vô tư như không có bóng đêm vô vấp?
tôi mơ ngày xưa
vô tư như nắng...

Chiều nay phố vắng
chỉ có mình tôi đối thoại với con đường
hàng cây ước những giọt sương
cho giấc mơ đêm đến sớm!

Tôi không nơi nào đến
cứ đi như kẻ lang thang
nắng đã phai sắc vàng
hoàng hôn nhuộm tôi tím ngắt

Chiều trôi trong mắt
còn gì đâu để bơ vơ!

LỖ HẸN

5h00
nhắc điện thoại lên
một cuộc hẹn.

Chiếc xe ban mai lướt qua màn đêm
phá vỡ khoảng lặng con đường
trong màn sương
những tiếng vọng của ngày nhức nhối
quá khứ vời xa
tương lai chưa tới
tôi đắm mình vào hiện tại...

30 phút nữa
chiếc xe sẽ vượt đèo
chờ tôi qua bên kia niềm hạnh phúc
chuông điện thoại chột reo
có người lỡ hẹn...

Đó không phải cuộc đua thời gian
càng không phải cuộc trốn chạy ánh nắng
chỉ là chút hững hờ của duyên số
làm ban mai bớt một sắc màu.

TRỞ VỀ

Hỡi những đợi chờ tan nát
Các người hãy nhìn đi.
Trong chuyến xe buổi chiều
nàng đang về đây!

Tôi đã thấy khuôn mặt nàng
Qua ánh nắng ngọt như bờ môi
và thấy nụ cười
trên đóa hoa rừng mới nở.

nàng đang về đây
trong dặm ngàn cây số
tôi đã nghe hơi thở của nàng

Hãy nghe đi
nghe đi
hỡi những đợi chờ tan nát
đang có một tiếng hát
thật êm
thật say...

Nàng đang về đây
gió nói thầm với tôi như vậy
ngươi có nghe thấy không?
hỡi những đợi chờ tan nát!

Nàng đang về đây
nàng đang về
nàng đang
về...

BỨC THƯ' BUỔI CHIỀU

Trong khoảng trống cô đơn
có người mang tặng tôi bông cúc trắng
kèm theo bức thư
không ghi người gửi
không nội dung

Tôi đọc sự nhợt nhạt của nắng
sự hoảng loạn của mây
sự hối hả của gió
của hoàng hôn câm lặng

Trang giấy trắng tinh
buổi chiều thì xám
tôi thấy một người đàn bà đang khóc
một cô gái rất buồn
và thấy bên kia một người đàn ông
hấp hối!

Bức thư buổi chiều
không nhắc về những đứa trẻ
nhưng tôi biết mỗi hoàng hôn
những đôi chân bước vào bóng đêm
... và một ngôi nhà không cửa.

NGÔI NHÀ BÓNG ĐÊM

Trở về ngôi nhà bóng đêm
với trạng thái
mù
câm
điếc.

Trong ngôi nhà đó
tôi nhận ra tôi...

Ánh sáng ư?
toàn ban mai giả tạo
lấp lánh gì đâu chút nắng đương thời
những người gặp tôi buổi sáng

vội quên khi gặp buổi chiều
đã quá quen với lời nói dối
tôi ngại ngùng trước những thương yêu!

Tôi trở về ngôi nhà bóng đêm
nhuộm đen
hình em...

Cửa không bao giờ khóa
mở ra chẳng ai vào

Ngôi nhà đó chứa đầy hư hao
chứa mình tôi
và
những chiêm bao...

PHÁC THẢO VỀ EM

Hình ảnh em bèn bị xuyên qua bóng tối và
nhọc nhằn chui vào tâm trí tôi
Một cô gái đến trong mỗi đêm mang theo giấc mơ
Một cô gái trước mỗi ban mai khe khẽ mỉm cười
Không hiểu từ bao giờ trong ý nghĩ của tôi
Mọi cô gái đều mang hình ảnh em

Tình yêu tôi ngỡ không gặp thời như chiếc áo
bị người khước từ vì lỗi một
Bông hoa đẹp gặp người dị ứng mùi hương
Em mang đến quá nhiều vui nên tới lúc phải buồn
Trong thế giới của tôi đang cuồng phong đông bão

Sau giấc mơ đêm tôi thấy
Không cô gái nào mang hình ảnh của em
Tất cả đều trống rỗng trong tôi
Tất cả đều nhàn nhạt như em

Nhưng không phải tất cả
Tôi đều yêu như em!

THIÊN THẦN

Thiên thần ơi!
Anh sẽ ôm chặt em trong tay
và... đặt lên môi em nụ hôn vĩnh cửu

Thiên thần ơi!
Một ước mơ lớn
đo bằng tình em
Khát khao bùng cháy
từ ngọn lửa em
Đam mê trỗi dậy
từ làn hương em...

Thiên thần ơi!
Em thả đôi cánh xuống trần
sao không thả vào nơi anh
để có ngày còn mang trả lại
em thả nơi ai
khiến đôi cánh gãy.

Thiên thần ơi!
đêm nay là lần cuối cùng anh gặp em trong mơ
ngàn ngàn sau chỉ còn trong nỗi nhớ
đừng khóc nữa
nước mắt chẳng mua được lòng người
cũng không làm mặn biển đời
vốn nhiều chua
và... chát
nhiều đắng
và... cay

Ước gì đừng có cuộc chia tay
anh sẽ mơ một giấc vĩnh cửu
ở nơi khác thế giới loài người
hoang tưởng
Anh thấy thiên thần
bay!

Hà Nội, Rằm tháng Giêng 2009

CUỘC CHẠY TRỐN

Chiều hôm ấy
nắng mắc võng trên đời chờ đợi
bàn chân tôi mơ in dấu con đường

Tôi sẽ đi
qua nỗi buồn
không tên
không tuổi
qua nỗi nhớ
không rõ hình hài...

Tôi là ai
cũng không rõ nữa
đó là buổi chiều quỳnh ám
buổi chiều ma trêu

Có con chim bay theo tôi đòi tình yêu
đôi cánh chơi với
chút sức tàn
cố làm điều gì đó
rồi nó rơi về phía vô cùng

Tôi bước trên con đường
chẳng dấu chân nào để lại
sự tuyệt vọng của con chim đòi yêu
đã xóa nhòa những dấu chân ấy

Tôi là ai
không rõ nữa
chỉ mang mang những quên
và... nhớ

chỉ mang mang một món nợ
cuộc đời.
Con chim đòi yêu biết tôi
nhưng nó đã chết bên bờ tuyệt vọng
con đường biết tôi
những dấu chân héo mòn sự sống...
Tôi chạy trốn
không hiểu vì sao tôi làm thế
tôi trốn ai
hay trốn chính mình???

Hà Nội, 10/02/2009

VỀ MỘT CÁI CHẾT KHÁC

Không thể nói ra điều chờ đợi
Ta chìm trong cô đơn

Những ngọt ngào hy vọng
như thòng lọng
siết chặt tháng năm này

Ta bán niềm tin cho kẻ khác
mua về thất vọng riêng mình

Ở một nơi không thuộc bóng tối
Ta chết dần trong ánh sáng siêu linh!

KHÔNG THỂ CÓ Ở THẾ KỶ 21

Tiếng cười
Xé buổi chiều
Nát vụn...

Ánh mắt
Khiến hoàng hôn
Phải tắt

Yêu thương
Làm trái đất
Ngừng quay

Liệu chúng ta dám sống trọn ngày
Như thế?

CHUYẾN BAY LÚC 0 GIỜ

Chuyến bay lúc 0 giờ
Chậm hơn 30 phút
- Lý do thời tiết...

Bao nhiêu giấc ngủ nữa vời sân ga
Bao nhiêu sự mệt mỏi trong nhà chờ
Bao nhiêu âu lo và sợ sệt
Trên những khuôn mặt
0 giờ...

Những sự chờ đợi - câm lặng
Tiếng chuông điện thoại
réo vang
Những câu chửi thề!

30 phút đợi chờ
Có những khuôn mặt đã già đi
Có mái tóc thêm một sợi bạc
Có nỗi nhớ mong không còn là nhớ mong
khắc khoải!

Chiếc loa trên tường vang thông báo
Sân ga chợt sáng những vì sao!

MẮT RẼ

Tôi hỏi giấc mơ:
Sao chỉ là cô ấy?
Câu trả lời rực ngọn lửa cháy
Của yêu thương vừa đốt trong lòng

Cũng nhiều lần tôi hỏi nhớ mong
Sao nhiều vậy?
Câu trả lời sóng dậy
Của hình dung cuộn cuộn nơi tim

Tôi yêu em
Bằng con mắt rẽ
Nửa thế gian chỉ nhìn thấy một người!

KHÔNG ĐỀ

Ngày không gió cũng lạnh vai
Trời chưa nắng đã đổ dài bóng nghiêng
Tình chưa thấm vội cạn duyên
Người chưa đến đã thành thiên sử buồn.

MÙA EM

Sáng nay bỗng thấy lành lạnh phố
đôi chân bước cũ là lạ đường
có phải mùa em vừa qua ngõ
sượt trên vai ta mơn man hương.

SUMMARY

The author Ngo Ba Hoa is a Tay person in Lang Son. He is working for cultural magazine of ethnic groups. He started to pursue literary career quite early and has been very persistent to writing. *The withered grassland* is a collection of his most favorite poems.

The collection has two parts, corresponding to the two published poetry volumes:

Part I. The withered grassland, including 46 poems which show the feelings about the homeland and relatives... The poems are gentle and simple but imbued with humanity. They are naturally written, like stream flowing into the soul of readers.

Part II. Your season, including 35 poems about the love, the longing and burning desire. The poems in this part are simple but romantic.

Some poems introduced in the work are: *And now the nostalgia, The remaining drop of tear, Dream of Meadow, Smell of forest, and The Rainbow...*

MỤC LỤC

LỜI GIỚI THIỆU.....	7
PHẦN I: CẢNH ĐỒNG CỎ ÚA.....	9
• Cánh đồng cỏ úa.....	11
• Sơn nữ.....	13
• Hoàng hôn trên Bản.....	15
• Phở ngả hai.....	17
• Hương rừng.....	18
• Những đứa trẻ bản mây.....	20
• Cỏ may.....	22
• Giá mà Tô Thị.....	23
• Mòn.....	24
• Cầu vồng.....	25
• Nước bầu.....	26

• Pleiku và tôi.....	28
• Đêm Pleiku.....	31
• Tình cao nguyên.....	33
• Cầu thang.....	34
• Hãy gửi cho tôi chút hương rừng.....	38
• Cô gái Đào San.....	40
• Dấu chân cao nguyên.....	41
• Dã quỳ.....	43
• Đoàn khúc cao nguyên.....	44
• Nhớ bản.....	45
• Nghe chim hót trong thành phố.....	47
• Bản tôi.....	48
• Hoài niệm... tuổi.....	50
• Sắc chàm.....	52
• Cao nguyên mây trắng.....	53
• Tu Mơ Rông.....	54
• Dòng suối Bản Chu.....	55

• Câu sli mùa xuân.....	56
• Giấc mơ thảo nguyên.....	57
• Màu hoa xanh.....	58
• Cột mốc.....	59
• Thủy triều đỏ.....	61
• Tìm về.....	62
• Viết trong đêm không có ánh điện.....	64
• Xứ Lạng mưa và em.....	66
• Trở về.....	68
• Lời thề.....	70
• Sơn Tây chiều tháng 7.....	71
• Người con gái Xứ Đoài.....	72
• Không phải mùa thu nào cũng có lá vàng rơi.....	73
• Dưới chân núi Nùng Nàng.....	75
• Chiếc áo của Cha.....	77
• Chỉ người lính mới biết!.....	79
• Khi người đàn ông khóc.....	81

• Kỉ vật.....	90
PHẦN II: MÙA EM.....	93
• Giấc mơ Ba Vì.....	95
• Và bây giờ nỗi nhớ.....	97
• Ngày chân trời bùng lên.....	99
• Giọt nước mắt còn lại.....	101
• Giới hạn.....	102
• Sợ.....	104
• Nỗi buồn.....	105
• Ngày mưa em làm gì?.....	106
• Nhớ!.....	108
• Vá!.....	109
• Giấc mơ của em.....	110
• Em.....	111
• Đêm hoang.....	113
• Từ một tin nhắn của em.....	114
• Tình yêu thứ nhất.....	115

• Giấc mơ thảo nguyên.....	117
• Khúc mưa.....	118
• Hoàng hôn em.....	120
• Ngày chơi vui.....	121
• Tin nhắn.....	123
• Ô cửa sổ kia không hé bao giờ.....	124
• Phở chiều.....	125
• Lỡ hẹn.....	126
• Trở về.....	128
• Bức thư buổi chiều.....	130
• Ngôi nhà bóng đêm.....	132
• Phác thảo về em.....	134
• Thiên thần.....	136
• Cuộc chạy trốn	139
• Về một cái chết khác.....	143
• Không thể có ở thế kỷ 21.....	144
• Chuyến bay lúc 0 giờ.....	145

• Mất rẽ.....	147
• Không đề.....	148
• Mùa em.....	149
SUMMARY	151

ĐIỂM ĐÓNG CỎ ỪA

CÁNH ĐỒNG CỔ ỬA

Tập thơ
NGÔ BÁ HÒA

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội
Tel & Fax: 024.38222135
E-mail: Nxbhoinhavan65@gmail.com
<http://sachvan.vn>

Chi nhánh miền Nam

371/16 Hai Bà Trưng-Q3-TP. HCM
Tel & Fax: 028.38297915
Email: Nxbhvn.saigon@gmail.com

Chi nhánh miền Trung và Tây Nguyên

277-Trần Hưng Đạo-thành phố Đà Nẵng
Tel: 0236.3849516
Email: Nxbhvn.mientrungtaynguyen@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Giám đốc - Tổng biên tập
NGUYỄN QUANG THIỀU

Biên tập: ĐÀO BÀ ĐOÀN

Vẽ bìa: CTY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG TRI THỨC MỚI

Sửa bản in: CÔNG TY CỔ PHẦN IN THIÊN KIM

Đối tác liên kết:

LIÊN HIỆP CÁC HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT VIỆT NAM
HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT CÁC DÂN TỘC THIỂU SỐ VIỆT NAM

In 2.450 cuốn; khổ 14,5x20,5cm tại Công ty Cổ phần in Thiên Kim
Địa chỉ cơ sở in: 510, A11, TT Thanh Xuân Bắc, quận Thanh Xuân, TP. Hà Nội
Số xác nhận ĐKXB: 2399 - 2020/CXBIPH/07 - 90/HNV
Số quyết định xuất bản: 960/QĐ-NXBHNV; ký ngày: 03/07/2020
In xong và nộp lưu chiểu năm 2020.
Mã ISBN (dạng số): 978-604-306-023-2.

